

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. XXXLIII. An ex officijs quibusdam ludicris atque otiosis conditio
humanorum Spirituum deprehendatur, eorumq[ue] distinctio?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

An officia quaedam otiosa & ludicra sint, quæ inter Spiritus humanos, damnatos & purgandos, distinguant.

1. vod ad quæstionem propositam respõdeatur in promptu est, si quæ Capite trigesimo primo dicta sunt, difficultatem nullam habent. Dicitur ibi officia otiosa humanis Spiritibus vel nullo modo convenire, vel certè convenire rarissimè, & aliquibus tantùm. Hinc planum est, ex his inter humanos Spiritus nullum discrimen petendum esse. Quid enim? poterūtne hi Spiritus differre re aliqua, quæ neque vtrisque diuersa; neque alteris ipsorum, aliqua ratione convenit?
2. Atque hoc insinuasse suffecerit. Verùm quia duo sunt, quæ fundamentum assertionis nostræ evertunt, hæc dissoluenda sunt, præsentī Capite, priusquam ulterius progrediatur oratio. Vnum est, quòd (vt Olaus magnus refert lib. 3. cap. 11. Histor. Septent.) ludum & concentum nocturnorum Spectrorum in partibus Aquilonaribus, incolæ credant excitari ab animabus, quæ se corporeis voluptatibus, dum viuerent, immerserunt. Alterum, quòd hastiludia, & congressus bellici, in agro Vormatiensi; de quibus 1. capite Theol. 20. non videantur, nisi humanos Spiritus habere auctores: quemadmodum primùm quidem ipsorum probat confessio: tum deinde oratio, qua viuentium subsidia atque preces implorârunt.
3. Veruntamen assertioni nostræ nihil hæc obfunt, quoniam vel officia hæc fuisse otiosa negandum est: vel, si id concedatur, negandum hominum Spiritus fuisse, à quibus sunt patrata, & exhibitâ.
4. Atque vt de Spectris Aquilonaribus primùm dicamus, non negauerim ludicra & otiosa esse officia, quæ præstiterunt; negauerim vero humanos esse Spiritus, à quibus illa præstantur. Loca, quibus hæc officia præstantur; personæ, in quarum præsentia præstantur; effectus denique, qui absolutis chœreis in adusto gramine deprehenduntur, pro Dæmonibus magna præbent argumenta: vt de officijs ipsis nihil dicatur.
5. Nec multitudo contrarium opinantium contrarium suadere debet. Quot apud Aquilonares populos sunt superstitiones? si dem illi populi (eodem Olao teste, lib. 2. cap. 3.) submersorum, & violento casu occisorum animas volunt errare in promontorio Islandiæ, illo, quod instar Aethnæ, perpetuis ignibus æstuat. Vnde hoc
illorum

Illorum iudicium? An violenta morte occisi, erant post mortem in terris omnes? Et, vt nostrum exemplum persequamur, Vnde constat voluptatibus corporeis deditos fuisse, qui *choreas Eluarum*, vt vocant, ducunt?

Hastiludia, & congressus bellici, in agro VVormatiensi, vel ab officiis Otiosis excipiuntur; vel si Otiosa sunt; ab humanis Spiritibus non exhibentur. Et quamuis vtrumque probabiliter dicatur: negarem tamen potius *otiosa* esse; ne temerè damnare videar ipsorum auctores; quàm de Spiritibus duram ferre sententiam; & officia ipsa ad *otiosorum* classem reuocare.

Neq; enim quæcunque possunt habere speciem leuitatis, leuia mox atq; otiosa existimanda sunt. Quædã in speciem leuia; possunt magnis grauibuscq; de causis fieri: ob quas idcirco seria, non leuia, haberi debeant. In horum genere hæc exercitia militaria, in campo VVormatiensi exhibita dixerim. Habet hoc diuina prouidentia, vt quandoque iis ipsis rebus, quibus à peccatoribus offensus est, peccata vindicet. Itaque quia pugnando Deo milites illi offendere potuerunt; potuerunt & hac simulata post mortem pugna, peccatum, quod pugnando perpetrarunt, expiare.

CAP. XLIIII.

An ex locis sacris atque profanis; item cultis atque incultis possint distingui hominum Spiritus, per quos loca redduntur infesta.

DVo quærentur, & vnus solutione res erit clara. Quæritur primò, Vtrum sacris & profanis locis distinguantur humani Spiritus. Secundò; Vtrum distinguantur cultis, & non cultis. Illud si explicatum fuerit, reliquum hîc, quod explicetur, erit nihil. Quomodo verò? Quia cum dictum sit, Cap. 32. *humanos Spiritus, non incultis, sed cultis locis errare*: si ipsorum conditio ex locorum differentia cognoscenda est, oportet in ipsis cultis locis, quo differant, aliquid inuenire. atqui hoc in proposito nihil potest esse, nisi *sacrum, & profanum*. Ex hoc igitur, Vtrum discerni possint humani Spiritus, inquirendum.

Duobus verò modis, his locis, possunt distingui Spiritus humani. Vnus est, vt alij admittantur ad loca sacra, alij ab iisdem repellantur: